

— Slyšelas to?

— Co jsem měla slyšet, Charly?

Charly zase tak zvláště doširoka otevřel oči.

— Vypadáš fakt divně, Charly.

— Pojď, půjdeme před dveře.

— Venku sněží, řekla Jacky.

— Pojď, zakouříme si, slyšela jsi o tom vlkovi, tys tu jeho fotku neviděla?

— Charly, co je to s tebou, jsi nervózní.

— Jo, sám nevím, mám pocit, že se něco blíží, ale nevím co, a najednou je tady ta věc s vlkem, vlk před Berlínem, tady na tý fotce, osmdesát kilometrů od Berlína, a teď to bude možná jen šedesát nebo padesát nebo čtyřicet a pak bude najednou tady, v Adlershofu nebo v Hönnowu nebo v Marzahnu nebo v Lichtenbergu nebo v Ahrensfelde, jen si to představ, jde z východu, chci říct, co by bylo, kdyby? Jen se nad tím pořádně zamysli, jen si to představ.

Jacky zašla do obchodu, prodala nějakému muži krabičku cigaret. Charly čekal venku. Zase vyšla ven.

– Pořád si myslím, že my, my jsme oko.

– Oko, Charly?

– My jsme oko města.

– Jak to myslíš?

– Myslím, že všechno je tady, veškerý vědění, každá zpráva, každý obraz, a jsme součástí týhle čtvrti, my víme, jak se lidi tady jmenujou, přebíráme pro ně balíky, víme, co si nechávají posílat, a víme, co u nás nakupují, ve dne i v noci, a ve dne nakupují jiný věci než v noci, pivo, vodku, cigarety, a my víme, kolik vodky kupují a kolik tiketů sazky vyplňují.

Stáli ve vchodu svého krámku. Za nimi zářilo žluté logo sázkové kanceláře.

– Nechápeš?

Jacky ho nechápala. Tušila, co má na mysli, ale nebyla si jistá. Podívala se na něho, usmála se.

– A teď?

– Pak si zase myslím, že musíme dávat pozor, jinak už tím okem nebudeme.

– Ale...

– Když nebudeme dávat pozor, to ti přece říkám, a pak, ptám se, Jacky, ptám se, kdo to nafotí, kdo udělá ty snímky, Jacky? Můžeš mi to říct? Můžeš mi říct, kdo udělá ty snímky?

Na okamžik se odmlčel.

– Lidi, co sem přijdou, to jsou lidi, co chtějí noviny, to jsou lidi, co se dívají na televizi, nebo to jsou jenom nějaký lidi, kdo ví, co je to za lidi, ale jsou to lidi, co tady

dřív nebyli, a ti dělají obrazy a tisknou snímky – a pak, pak je ten snímek ve tvý hlavě. Vidělas v novinách tu fotku vlka před Berlínem? Je to jeho jediná fotka a je všude. A kdo ji udělal? Proč jsme ji neudělali my, Jacky? My jsme oko.

Ještě okamžik postáli u vstupních dveří kiosku a sledovali sníh.

Čím déle byl Tomasz v Berlíně, tím pro něj bylo těžší být sám. Když byl sám, zmocňoval se ho strach. Báł se, ale nevěděł čeho.

Agnieszka pracovala každé ráno od šesti, ale na stavbě začínali kvůli hluku až v sedm. Byl by hodinu sám. Tak vstával s ní a doprovázel ji do práce, každý den, k jednomu páru v Dahlemu, kde uklízela každé ráno od šesti do devíti a starala se o domácnost. Zastavil auto před vilou, ona šla dovnitř a on zůstal sedět v toyotě, dokud nebyl čas jet na stavbu. Nemohla ho brát s sebou.

Lidé, u kterých Agnieszka každé ráno uklízela, byli umělci. On byl malíř a sochař, ona sochařka, jemu bylo mezi padesáti a šedesáti, jí kolem čtyřiceti. Měli hodně peněz.

– Chtěl bych tě namalovat, opakoval Agnieszce muž, umělec, říkal to skoro každý den.

– Ne, to nejde, odpovídala vždycky.

– Tak se přece nechej malovat, přemlouvala ji mužova žena, Asiatka, to jsou snadno vydělané peníze.

Tomasz čekal den co den ve staré toyotě do šesti čtyřiceti a pak vyrazil na stavbu. Když přišli jeho kolegové, už měl za sebou první panickou ataku onoho dne.

– Náš ztracený syn, tak tě tu máme zpátky, říkal předešlého dne Marek a jeho lidi, když se Tomasz vrátil.

Muž a žena, u kterých Agnieszka každý den poklízela, seděli předešlé ráno kolem šesté ve velké kuchyni, v noci nespali, a muž na přivítanou řekl, sedni si k nám.

– Právě se vracíme z Paříže, řekl on, malíř. Slavíme. Vždycky je co slavit. Muž a žena se navzájem fotili, fotili plné popelníky, skoro prázdné lahve od vína, ženiny rozmazané oční stíny.

– Rád bych tě namaloval, dovol, ať si tě aspoň vyfotím.

– Můj přítel vyfotografoval vlka, řekla Agnieszka. Před pár hodinami.

– Opravdu, řekl. Kde?

– Na dálnici.

Když Agnieszka přijde o šesté ráno příští den, nikdo není doma, ale v kuchyni visí různé fotky, kontakty ve formátu devět krát třináct centimetrů. Jsou to snímky z minulého rána. Jedna fotka: on, dlouhé šedivé vlasy, brýle, plnovous, robustní, v jedné ruce cigaretu, ve druhé sklenici vína. Na další fotce jeho žena, Asiatka, u kuchyňského stolu, sepnuté vlasy, rozmazané stíny, dlouhé obtažené šaty ze včerejška. Na třetí fotce Agnieszka, stojí u lednice. Má na sobě totéž, co nosí do práce vždycky, šedivé tepláky a široké tričko. Vlasy má vyčesané nahoru, v ruce hadr a utírá dveře stříbřité lednice. Na fotce se usmívá.